

מסורת הש"ס

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

ק.יב.

עין משפט נר מצוה

בז א מיי פ"ד מהל'
עו"מ הלכה ב סמג
עין טו:
מח ב מיי שם הלכה ו:
בז א מיי שם הלכה ט:
ג ד מיי פ"ו מהל' שכנים
הלכה ה סמג עין פד
טו"ע ח"מ ס"י קסג סעיף
ב:
נא ה מיי פ"ט מהל'
מדרים הלכה ז סמג
לאוין רמב"ט טו"ע י"ד ס"י
ר"ז סעיף לב:
נב ו ז ח מיי פ"ד מהל'
עו"מ הלכה י סמג
לאוין טו:
נב ט י מיי שם הלכה יא:
ג ד ב ל מ מיי שם הלכה
יב והלכה יג ונע"י
כ"ע:

אין מחרימין אותן אבל נכסים שיש להם בלחמה העיר מחרימין אותן
ועומא מפורש לקמן: **אמר ר"ש מפני מה וכו'.** בכל דוכתי דרש
ר"ש טעמא דקראס: **ה"ג אמר מר ואם כל** (שללה) אשר זה לרבות
נכסי רשעים שצחלה לה: **אמר רב חסדא וננקצלין לחוסה.** נכסי
רשעים הקרוצין לעיר שיכולים לקצצם

למך העיר בלחמה ויז עממו שוכסין
שלל העיר לרבות לשורפן הן אכזדים
עמה אכל רחוקים דלין מגיעין לעיר
אין אכזדים. ודוקא שכבר היו לחוסה
אלא שמעכשיו היו מופקדים ביד
אחרים אכל לא היו מעולם בלחמה
כגון דנפלה להם צירוסה לא קרינא
ציה שללה ואין הממון אכד: **אלא**
ידיהו. דניי עיר הנדחת ומופקדים
הם צעיר אחרת: **הא אמר.** רב חסדא
ובנקצלין לחוסה והא אין נקצלין:
דקבל עליו אחריו. בני עיר הנדחת:
כמאן דלא פליגא. (א) א"ל לחיזת
בשר בלא שחיטה ואפילו שחיטה משחט
אין בשחיטתו כלום דלא לשחיטה
קיימא אלא למיתה ושחיטה זו היא
מיתת הבהמה ואין היתר אפילו
החלי שאין של עיר הנדחת דכי שחט
לסימן דעיר הנדחת אינו שחט אלא
ממית ולא מהניא ציה שחיטה:
עיסה. כל אימת דבעי פליג לה ואין
חלק של עיר הנדחת מעורב בו:
ל"ש שחטה משחט ל"ש קטלא מקטיל.
דצין בשחיטה וצין בהריגה קרינא
ציה לפי חרצט דלפילו שחיטה מיתה
בעלמא היא ולא מהני מדי או
דילמא לפי חרצ היינו שלא דכר
שחיטה אכל דרך שחיטה מהניא לה
לטהרה מדי נצילה דנהי דלאכילה
אימסרה ואיסור הגאה הוא אכל
מיהני לטהרה מדי נצלה: **שיער**
נשים דקניניות. שבעיר הנדחת מהו
אי הוו בכלל ואת כל שללה תשרף
או לא: **רשעניות.** פשיטא לן דישרף
עם שלל העיר: **פלישא.** שרץ
לגלמה: **פיאה נכרים.** גידל של
שערות דעלמא שעושין לגוי קא מצעי
ליה לרצ יוסף אס של דקניניות הוי:
מחוצר בגופה. שנקשר צה: **בגופה**
דמי. וכס שאלן שורפין מלבושין
שעליהן שהרי דקניניות הן כך אין
שורפין אותו גיל: **דמלי כסבטא.**
מלה אותו גיל צידת ואין קשורין
צה עכשיו: **כיון דעילא ונפקא.**
רגילה לקוסרה מדיר אף על פי שלא
קשרתו עכשיו כל מקום שיהא שם נדון
כמלבוש שעליה דכל שעתא דעמה
עליה וכשאר מלבושין דמי: **רחוצה**
מעיקרא משמע. רחוצה שהיה לה
מתחלה ולא שעושין לה רחוצ עכשיו:
הוי

קשיא. לשון הפסוק קשה לתוך למ"ד חולקין (א) אבל לא מיתות:
גידיו. בלל"ת נמשכין וכן גרים רבי בכוליה הש"ס מגריד גריד ונ"ל
שהוא לשון גרידא דמפרשין יחיד על שם שהוא יחיד משוך ומופרש
הוא מן הכל ואין לאחרים סביביו ולשון ארמי הוא ואין דומה לו
בפסוק (ודומה לו). אבל גורדו
ומעמידו על גלדו (ר"ה ד' כו): הוא
לשון עצרי ודומה לו בפסוק (איוב ב)
ויקח לו חרס להמגרד בו בלל"ת ופי'
לשון חטיטה שמחטט וגורד בסקין
או בכל דבר. וגורד צרי"ש לשון עצרי
הוא כמו (שבת ד' כב). גורל אדם
מטה כסא ושלמן וכן (צ"ב ד' פו).
היה מגרר ויואל מגרר ויואל: **בשר**
נפשיהו גרידי. ומעשיהם מעשה
ואדוקים ציותר הואיל ומעמלם הם
דמין דין הוא שיעשה עיר הנדחת:
אכל סך. דהודמו בשר נשים וקטנים
גרידי שאין אדוקים כ"כ: **יחי**
עדינן. היאך נעשין רוצה נדחים
הואיל דלריתין עדים והמלכה לכל
אחד ואחד: דין וחובשין. כשרואין
צ' או ג' מהם עובדים ע"ז לא
יסקלו אותן ומניחין כל האחרים
מלסקול אלא דנין אותם לסקילה
וחובשין אותם בצית הסוהר וכן
עושין עד שרואין אס מלטרפין לרוצה
וחוזרין ודנין אותם דין אחר להריגה
ומלכדין את ממונם: **ומענה את**
יונס. שלאחר שנגמר דינם אתה
משהה אותם ומענה את דינם:
דינן וסוקלין. עד חלין דמחזקינן
להו כחידים ודינן וסוקלין ומחזיין
ואלין נמצר הדבר למפרע שהודחו
רוצה והוו בסיף וממונם אכד ומחזיין
ואלין אי אתה רשאי למשכן למיתה
חמורה: **ור"ל אמר מרבין להם צמי**
דינן. לאו משום דלין דנין צ' ציוס
אחד דהא אחרת צפרק נגמר הדין
(לעיל טו). דצמיתה אחת דנין אלא משום
דפשי עדים לכל אחד ואחד ואין פנאי
לחקור כל אחד ואחד ציוס אחד מרבין
להם צמי דינים כדי שמתקבל עדותן
ציוס אי ויגמר דין כולם ציוס אחד:
לשעריד. לצ"ד שבערין דהיינו
סנהדרי קטנה: **ואי אתה מוציא.**
אלא כסנהדרי גדולה: **אלא מרבין**
להם צמי דינן ומעניין צדיניהם.
אס הוו מרבין ואס הודחו רוב'
מעלים את כולן לצ"ד הגדול: **דמה**
יהא צעיר. משנה צהשומפין (צ"ב ז' א):
ויהא כלאני העיר. ליתן בלורכי
העיר: **למהוי ככני מתא.** שיהא
נקרא ככני העיר אין נקרא בפחות
מ"ב חדש אכל להקרות מיושבי
העיר כיון ששהה ל' יום נקרא מלאני
העיר וקרינן צהו את יושבי העיר
ההוא': **והסניא.** צניחותא: **המודר**
הנאה. שאומר הרי עלי קונס אס
אהנה: **החרס אותה פרט לנכסי**
צדיקים שצחולה לה. שאס היו
צדיקים דרים בלחמה והיו להו נכסים
מופקדים במקום אחר ציד אחרים

תורה אור השלם

1. והוצאת את האיש
ההוא או את האשה
ההוא אשר עשו את
הדבר הרע הזה אל
שעריך את האיש או את
האשה וסקלתם באבנים
דברם יו ה
2. הבה תבה את ישיבי
העיר ההוא לפי חרב
החרס אותה ואת כל
אשר בה ואת בהמותיה
לפי חרב: דברים יז טו
3. ואת כל שללה תבקע
אל תוך רחבה ושופת
באש את העיר ואת כל
שללה כליל לך אליהך
והיה תל עולם לא
תבקע עוד: דברים יז י

גליון הש"ס

נב' עיסה חציה של עיר
הנדחת. ע"י שגזת אריה
ס"י פ"ט: שם יצא זה
שמוסר תלישה. ע"י לעיל
מו ע"ב מוס' ד"ה תלישה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כמאן וכו'
דאי אפשר:

הגהות הגר"א

[א] נב' ואת כל אשר בה.
נמחק:

מוסף רש"י

פחות מיכן הן בסקילה.
כדין שאר יחידים (ב"ב ח.ח).
ויהא כאנשי העיר.
לשאת עמהם בעול (שם ז.א).
למיהו מחבי מתא.
בשליש יום, וגבי עיר
הנדחת כמיז יושבי העיר
(שם ח.ח). שיער נשים
צדקניות. של עיר הנדחת
שלא הודחו עמה (שורבין ז.א).
בפיאה נכרית. שנקרה
הנקת לשערה קא מיעצא
ליה אי כגופה היא ויואל
עמה, אי כממונה, וק"ל
צדיקים שצחולה ושלמן
ממנה ערומים וכל ממונם
מקצף, דכמי ואת כל שללה
מקבין וגו' (שם).

אחרת דמפקדי בתוכה והכא במאי עסקינן יבגון דקביל עליה אחריות
מהו דתימא כיון דקביל עליה אחריות כדיריה דמי קא משמע לן אמר רב
חסדא ב"המה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת אסורה *עיסה
חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת מותרת מאי טעמא בהמה כמאן
דלא פליגא דמיא עיסה כמאן דפליגא דמיא בעי רב חסדא בהמת עיר הנדחת
מהו דתיתנהי בה שחיטה לטהרה מידי נבילה לפי חרב אמר רחמנא בלא שנא שחיטה משחט לא שנא קטלא
מקטל או דלמא כיון דשחיטה מהניא לה שחיטה מאי תיקו *בעי רב יוסף שיער נשים צדקניות מהו אמר רבא הא
דרשעיות אסור תקבין ושרפת כתיב מי שאינו מחוסר אלא קביצה ושריפה *יצא זה שמחוסר תלישה וקביצה
ושריפה אלא אמר רבא בפיאה נכרית היכי דמי אי דמחובר בגופה כגופה דמיא לא צריכא דתלי *בסיבטא
כנכסי צדיקים שבתוכה דמי *ואבד או דלמא כיון דעילא ונפקא כלבושה דמי תיקו: ואת כל שללה תקבין
אל תוך רחובה וכו': *ת"ר אין לה רחוב אינה נעשית עיר הנדחת דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר אין
לה רחוב עושין לה רחוב במאי קמיפלגי מר סבר רחובה מעיקרא משמע ומר סבר רחובה השתא נמי משמע:
והקדשות